

UZASADNIENIE

wyroku w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) w W. wystąpił przeciwko pozwanemu M. G. z powództwem o zasądzenie kwoty 825,77 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwanego łączyła z (...)Bankiem (...) umowa pożyczki nr (...), na podstawie której zostały mu udostępnione środki pieniężne na zasadach wskazanych w umowie. Wobec niewywiązania się przez pozwanego z przyjętego na siebie zobowiązania i naruszenia postanowień łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, pożyczkodawca wykorzystał przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia umowy, w konsekwencji czego cała kwota udzielonej pożyczki postawiona została w stan wymagalności. Wierzytelność przysługująca wobec pozwanego została zbyta na rzecz powoda na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 marca 2017 roku. Na należność dochodzoną na gruncie postępowania składa się: kwota 400 zł tytułem niespłaconej należności głównej, kwota 400 zł tytułem kosztów udzielenia pożyczki oraz kwota 25,77 zł tytułem odsetek za opóźnienie naliczonych od powyżej wskazanych należności.

Pozwany M. G. nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani też nie składał w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie z art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Stosownie zaś do treści art. 340 kpc wyrok wydany w nieobecności pozwanego nie będzie zaoczny, jeżeli pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie. Pomimo wydania wyroku zaocznego Sąd oddalił jednak powództwo. Zgodnie bowiem z art. 339 § 2 kpc w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Twierdzenia powoda zawarte w pozwie budzą uzasadnione wątpliwości.

Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zważyć jednak należy, iż w wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu. Zatem w procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem. Warunkiem więc otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006r., V CSK 187/06). Uwzględniając zaś okoliczność, iż zobowiązanie pozwanego wobec pierwotnego wierzyciela wynikać miało z umowy pożyczki wskazać należy, iż stosownie do treści art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Powód nie przedłożył w sprawie żadnego dowodu na okoliczność, iż pozwany faktycznie był związany z wierzycielem pierwotnym umową oraz aby wynikał z niej obowiązek zapłaty dochodzonej pozwem kwoty. Powód nie przedłożył również jakichkolwiek innych dokumentów, z których można byłoby odtworzyć treść pierwotnego stosunku, ograniczając swoje twierdzenia faktyczne i załączając dowody odnoszące się w zasadzie do stwierdzenia samego faktu cesji wierzytelności. Nie wiadomo czy kwota pożyczki została pozwanemu wydana, jakiej kwoty dotyczyła pierwotna umowa, czy pozwany spłacił cokolwiek z pierwotnej kwoty zobowiązania, kiedy i jak te wpłaty zostały zarachowane. Nie wiadomo również do kiedy należność miała być spłacana. Skoro powód nie przedłożył umowy pożyczki i nie wyjaśnił tej kwestii w pozwie, nie wykazał tym samym, czy umowa nadal wiąże strony, czy została wypowiedziana, czy też termin spłaty już upłynął. W szczególności powód nie wykazał tego, że dochodzona wierzytelność jest wymagalna. Zważyć również należy, iż choć powód przedłożył do akt umowę przelewu wierzytelności z dnia 29 marca 2017 roku, to z jej treści nie wynika, ażeby obejmowała wierzytelność wobec pozwanego. Całkowicie nieweryfikowalna jest również wysokość należności objętej pozwem. Podkreślić należy, że samodzielny dowód istnienia wierzytelności dochodzonej pozwem nie mógł być przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 05 września 2017 roku. Zgodnie bowiem z art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004r. ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnym (Dz.U. z 2018 r., poz. 56) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Stosownie jednak do treści art. 194 ust. 2 tej ustawy, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Przepis ten został wprowadzony do powyższej ustawy w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011r. (P 1/10, Dz.U. Nr 152 poz. 900), którym Trybunał Konstytucyjny uznał przepis art. 194 ust. 1 w części w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Podkreślenia wymaga również, że to na powodzie, stosownie do treści art. 6 kc, spoczywał obowiązek dowodowego wykazania swojego roszczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo.

(...)